

Banchet

Oglindă, oglinjoară!

Stăteam în fața oglinzii și nu-mi venea să cred cât de bine mi-am ales țoalele pentru banchetul de absolvire. Iar dacă punem la socoteală ordinea haotică în care le-am cumpărat, aveam toate motivele să fiu încântat de ce am știut face.

Prima dată am cumpărat cămașa, dar nu ieri-alaltăieri, ci în urmă cu vreo două luni. Încă din februarie, de trei ori pe săptămână, după fiecare antrenament, mă duceam la „Bega” la raionul de cămăși dar niciodată nu am găsit cămașa pe care mi-o doream. Tot de fiecare dată, la ieșire, cele două vânzătoare care mereu aveau ceva să-și povestească, mă puneau să le arăt ce am în sacoșa cu echipament. Astăzi le-aș pune urgent la punct, dar pe atunci, deși îmi creștea tensiunea, mă supuneam de fiecare dată. Asta până în seara în care nu le-am mai menajat, lăsând la vedere echipamentul tăvălit prin noroiul de pe terenul de antrenament. Când au văzut grozăvia din sacoșa mea au strâmbat din nas, ajungându-le pentru tot restul carierei de vânzătoare. Până la urmă s-a întâmplat și minunea: într-o seară am găsit cămașa visurilor mele, pe care am cumpărat-o punând-o în dulap fără alte formalități, în așteptarea costumului.

Cu costumul am fost mult mai expeditiv sau altfel spus, a fost dragoste la prima vedere. La prima raită dată prin raionul de confecții am găsit exact ce mi-am dorit, se potrivea cu cămașa dar cel mai important, avea și vestă! Așa se face că de o săptămână, cămășii i s-a alăturat în dulap și costumul.

Cravata am cumpărat-o abia ieri. Intre Maria și Küttel era vitrina unui particular care producea cravate deosebite. Am intrat în atelier, i-am descris meșterului cât mai exact cele două piese cumpărate anterior, apoi m-a pus să aleg între o sumedenie de cravate, una mai faină decât alta. Am ales un model pe care l-am văzut și în vitrină, dar n-am putut pleca de acolo fără să cumpăr și un ac de cravată plus butonii aferenți...

Revin în fața oglinzii în care mă admiram, dar pe măsură ce m-am obișnuit cu minunata mea înfățișare, îmi dau seama că ceva face notă discordantă... Excludem pantofii de lac și șosetele pentru că nu se

vedeau în oglindă... iar altceva în afară de sacou, vestă, cămașă și cravată... era doar capul meu! După o atentă analiză a trebuit să admit cu părere de rău că părul lăsat să crească în deplină libertate de vreo două luni era cauza nemulțumirii mele. Așa că mi-am călcat pe inimă, am pus douăzecișicinci de lei în buzunar și m-am dus glonț la frizeria din Laho, unde nu mai fusesem de când m-a trimis Harry Bacșiș, proful de Română, de două ori în aceeași zi.

Aici, surpriză neplăcută: toți frizerii erau ocupați și o gloată incommensurabilă de clienți care așteptau să le vină rândul. Am plecat spre Maria, unde, după colț, mai era o frizerie. Fiindcă niciun tramvai nu se vedea, am luat-o pe jos.

Porțiunea dintre Laho și Maria se împarte în două: prima până la parcul Doja, a doua până la Maria. Fiecare se împarte în alte patru zone: prima, a doua, a treia și a patra. Dacă apare vreun tramvai cât ești în prima zonă, îl poți prinde fugind înapoi. Dacă ești în a treia zonă îl poți prinde fugind înainte. În zona a patra îl prinzi chiar și fără să fugi iar în zona a doua, orice ai face, nu-l mai prinzi!

Nu a fost cazul să fug nici înainte, nici înapoi pentru că nu a venit niciun tramvai. Ajuns în stația Doja, am aplicat același algoritm și pentru a doua parte, cu același rezultat: nici de data asta nu a fost cazul să fug după vreun tramvai, fiindcă niciunul nu binevoise să-și facă apariția.

A doua frizerie vizitată în mai puțin de un sfert de oră a fost la fel de neprimitoare ca și prima: gloata celor ce așteptau era parcă și mai mare. Mi-am amintit că în Küttel mai era o frizerie, ce-i drept mai mică decât primele două. Dacă și acolo e plin, voi renunța fără prea multă părere de rău... Am încercat să mă tund, dar dacă nu s-a putut, nu s-a putut.

De cum am intrat în micuța frizerie mi-am dat seama că soarta părului meu este pecetluită: doar doi clienți așteptau să le vină rândul iar doi dintre frizeri tocmai își desăvârșeau operele, retușând ici-colo vreun fir neascultător. Nici nu am apucat să iau loc că cei doi maeștri ai scalpului și-au terminat treaba în același timp, invitând următorii clienți cu o simplă chemare:

-Următorul!

Surpriza a fost și mai plăcută când am văzut că unul din cei doi care așteptau, nu venise să se tundă ci să stea la povești cu frizerii. Așa

că unul dintre frizeri, văzând că nu mă supun ordinului inițial, privind spre mine, nu mi-a dat nicio șansă de a renunța:

-Poftește!

M-am așezat pe scaun, frizerul mi-a pus tot felul de cearșafuri în jurul gâtului, după care m-a întrebat direct:

-Tot pentru banchet?

-Da.

-Și, la ce te-ai gândit?

Chestia este că nu mă gândisem la nimic... doar să-mi aranjeze puțin pletele... deși, totuși, odată în viață ai banchetul de absolvire a liceului... În momentul acela, ochii îmi cad pe lista de prețuri, iar cea mai scumpă tunsoare, care costa 18 lei se numea:...

-Tuns plastic!

-Foarte bine, băiete! s-a entuziasmat dintr-o dată frizerul. Facem o freză cum nu s-a mai văzut!

Eram curios în ce constă tunsul plastic. Pentru început frizerul și-a înfipt adânc foarfeca în chica mea, tăind fără nicio remușcare. În câteva minute din splendoarea mea de păr rămăsese un fel de perie de lustruit pantofii.

N-am putut privi nenorocirea asta în oglindă, așa că mi-am lăsat privirea în jos. Aici spectacolul era și mai sinistru: fără pic de respect, nemernicul de frizer călca în picioare rezultatul defrișării de parcă părul de pe jos era a lu' tac'su, nu al meu!

Odată încheiată această operațiune atât de dureroasă, a urmat spălarea pe cap cu apă lălâie turnată dintr-o cană emailată direct peste capul meu și așa necăjit. Apoi m-a dat cu nu știu ce șampon frecându-mi scalpul de parcă ar fi vrut să îndese tot șamponul în scăfârlie. S-a mulțumit să bage doar jumătate, iar cealaltă jumătate a spălat-o cu altă porție de apă lălâie, turnată din aceeași cană emailată.

Până aici, nimic nou. Acum a sosit momentul să pulverizeze o substanță cu un miros mai ciudat. Apoi a băgat prin păr pieptenul din aluminiu, croind un soi de cărare pe mijloc, împărțind puținul păr rămas în două lanuri, spre stânga și spre dreapta.

-Am să ți-l încrețesc, ce zici?

Ce să zic? Am dat din cap, lăsând să se înțeleagă că nu-mi mai pasă de nimic.

Omul a pus mâna pe un foehn pe care l-a băgat în priză, apoi, cu ajutorul pieptenului de aluminiu a ridicat părul câțiva centimetri, uscându-l cu foehnul după două-trei încercări a renunțat.

-E prea lung, sună verdictul frizerului. Trebuie să-l mai scurtez puțin.

Prin scurtat omul a înțeles să îl mai înjumătățească odată. Nu m-am putut uita în oglindă, nici pe podea, așa că mi-am mutat privirea spre vecinii din stânga și dreapta mea, care împărtășeau aceeași soartă. Palidă consolare!

Am închis ochii încercând să mă gândesc la ce aveam de făcut după calvarul vieții mele.

Când voi pleca de aici (dacă scap cu viață, evident), trebuie să dau o fugă prin piață să cumpăr flori pentru Lucia. Apoi mă voi dichisi îmbrăcând țoalele în care m-am admirat în oglindă în urmă cu vreo două ore, pe la șapte jumate voi chema un taxi, la ora opt voi fi la casa Luciei de la capătul lumii, apoi împreună vom merge la banchetul de absolvire care începe la ora nouă.

Dacă luni, încă în prima pauză, n-ar fi venit o delegație de băieți din „C” să discutăm „despre ceva important”, probabil veneam pe jos până la Cantina Universității unde se ținea banchetul. Dar băieții au venit, m-au luat de-o parte și m-au întrebat:

-Tu cu cine vii la banchet?

-Singur, am răspuns.

-Mă, uite care-i treaba, la noi sunt mai multe fete decât băieți... la voi e invers..., ai vrea să o conduci tu pe Lucia la banchet?

Bineînțeles, de ce nu? Doar am fost trei ani colegi de clasă!

În pauza următoare am anunțat-o pe Lucia că eu o voi prelua de acasă și o voi conduce la banchet.

Lucia părea încântată, mi-a spus că locuiește pe Splaiul Sofocle 45 și mi-a explicat cum se ajunge acolo, apoi ne-am antetele că cel mai bine ar fi să ajung la ea la ora opt seara, ca să avem timp să ajungem până la ora nouă în Complex.

Din explicațiile Luciei era destul de complicat să ajung la ea, așa că în aceeași seară, între două probleme de mate (sau mai corect în loc de...), m-am suit pe bicicletă și m-am dus în recunoaștere. Urmând indicațiile Luciei, când am ajuns la viaductul CFR de pe strada Ardealul, am luat-o la dreapta, pe strada Comuna din Paris. La capătul străzii am

urcat digul ce străjuiește Canalul Bega. Mi-am luat bicicleta în spinare, am traversat calea ferată, apoi am continuat să pedalez pe dig cale de vreo o sută de metri. La vreo 20 de metri de dig, în vale, începeau primele case, sau mai bine zis ultimele case din oraș. A doua din cele cinci era casa Luciei.

Acum puteam fi liniștit: știam exact ce aveam de făcut, totul este sub control.

Între timp frizerului i-a reușit șmecheria cu pieptenul și cu foehnul: mi-a încrețit cu succes jumătatea estică a calotei craniene iar acum se căznea să o încrețească și pe cea vestică, ceea ce i-a luat vreun sfert de oră.

Mă uitam în oglindă și nu-mi venea să cred că sunt eu. Pentru a fi sigur, mă strâmbam discret pentru a mă convinge că ce se vede este una și aceeași persoană cu mine. Evident că mă uitam și în stânga și în dreapta, iar personajele respective parcă semănau mai bine cu mine decât cel din fața mea.

Dacă ați crezut că tunsoarea s-a terminat, v-ați înșelat, așa cum m-am înșelat și eu: după ce a băgat pieptenul de aluminiu prin cărlionții proaspăt făcuți, a luat-o de la capăt de data asta de la mijloc spre nord, apoi de la mijloc spre sud.

Iar am crezut că sunt gata și iar m-am înșelat. Au urmat perciunii, sprâncenele, încă un spray, încă un fir neascultător și în final, partea cea mai plăcută a tunsorii, atunci când frizerul te gâdilă peste tot cu pământul acela moale. Apoi dezecuparea, „cum îți place?”, „cât face?”, „n-ai mărunț?”, „nu, e bine așa, mulțumesc!”.

Opriți timpul!

M-am ridicat de pe scaunul supliciului fără să mai privesc spre oglindă. Privirea mi-a căzut însă pe ceasul de pe perete și atunci am avut un prim șoc: era trecut de ora șapte!

Am ajuns acasă mai repede decât visam, deși am mai făcut un ocol prin piață unde m-am pricopsit cu un buchet uriaș de gladiole. Eram totuși în întârziere, așa că m-am ferchezuit în mare grabă iar la opt fără un sfert am sunat la GETAX pentru o mașină. Odată, de două ori, de douăzeci de ori... mereu ocupat. Ampretele degetului arătător cu care manevram discul telefonului au dispărut cu totul de atâta frecat. Am

trecut la degetul mijlociu cu care am avut mai mult noroc: după a zecea încercare tonul de ocupat a fost înlocuit de minunatul sunet al soneriei de la celălalt capăt al firului. M-am temut ca nu cumva să fi format greșit, dar nici vorbă: prompt, o voce masculină plictisită, cu timbru de dispecer de taxi a răspuns dar înainte de a apuca să spun ce vreau, m-a anunțat că:

-Până la ora 21 nu preluăm comenzi. Toate mașinile sunt rezervate. Și a închis, lăsându-mă cu gura căscată și la propriu și la figurat.

-N-aveți mașini pe naiba! am exclamat, chit că nu mă auzea nimeni. Pun pariu că în Laho stau taxiurile ciorchine și nu le ia nimeni.

Acestea fiind zise, nu mi-a rămas decât să iau imensul buchet de gladiole cu care urma să mă înfățișez la Lucia, pe Hermi am salutat-o din mers, apoi am luat-o repejor spre Laho. Nici nu am ieșit bine pe ușă ca am și întâlnit o babă curioasă să afle unde mă duc așa frumos îmbrăcat și mai ales ce s-a întâmplat cu părul meu? Am investit și eu câteva minute de politețe gândindu-mă că oricum nu contează dacă ajung la Lucia cu cinci minute sau cu zece minute întârziere.

Până în Laho nu faci mai mult de trei minute, iar primul taxi care l-am văzut plecând din stație mi-a întărit convingerea că ciorchinele de taxiuri mă așteptau cu nerăbdare pe mine, dar m-am înșelat din nou. Ciorchinele era format nu din taxiuri ci din alte zeci de personaje, care mai de care mai aranjate, așteptând o minune numită taxi...

V-ați prins că nu sunt genul care așteaptă să vină muntele la mine... Fără a pierde timpul, am plecat în întâmpinarea destinului, având ca primă țintă stația Maria, unde aveam șansa să prind vreun taxi. Algoritmul se cunoaște de azi după-masă: dacă apare vreun tramvai în prima zonă... Ce-i drept, algoritmul nu fusese testat cu noul parametru care a apărut între timp, buchetul de gladiole...

Și de data asta norocul a fost de partea celor curajoși: dinspre biserică și-a făcut intrarea triumfală tramvaiul opt, exact la momentul potrivit: nici eu nu am stat după tramvai, nici tramvaiul nu a stat după mine. Era ora 20:19. Incredibil cât de repede trece timpul uneori!

La Maria am scanat bulevardul în lung și-n lat din mersul tramvaiului dar nu am reperat nicio urmă de taxi așa că nu avea rost să cobor. Următoarea țintă este Gara de Nord! Dacă nici la gară nu-s taxiuri, atunci unde?!

Tramvaiul a trecut cu viteză pe lângă atelierul de cravate în vitrina căruia se găsește copia fidelă a cravatei ce cu mândrie o port strâns legată în jurul gâtului. Peste câteva secunde voi trece prin fața frizeriei unde am lăsat 75% din podoaba mea capilară iar amintirea asta mă determină să întorc privirea spre partea opusă, exact în momentul în care ceasul de la Küttel arăta ora 20:26. Din goana tramvaiului am văzut un taxi oprit în fața restaurantului „Sinaia” care părea că mă așteaptă pe mine!

Fiind strategic poziționat lângă ușa din spate, am coborât iute, luând-o la fugă spre taxiul izbăvitor, fără a ține seama de părerea buchetului de gladiole. Din nefericire nu era nimeni nici în taxi, nici în jurul său, dar geamul de la șofer era deschis. Fără a sta pe gânduri trec mâna prin geam încercând să ghicesc care e claxonul, dar mult mai iute decât mine a fost o voce răstită purtată de un tip ce venea glonț spre mine:

-Ce cauți acolo?

-Claxonul, am răspuns eu sincer speriat.

-Nu vezi că nu sunt liber? și-a continuat șoferul interogatoriul.

-Nu, n-am văzut, dar am mare nevoie de un taxi!

-Până unde? întrebă șoferul cu o voce revenită la parametri normali.

-Până aici în Freidorf să luăm o colegă și după aia până în Complexul Studentesc, am răspuns eu încurajat de o fărâmă de speranță pe care mi-a dat-o întrebarea șoferului.

-Stai așa.

Era ora 20:27:29 (de acum minutele sunt prea lungi, de aceea timpul va fi măsurat cu precizie de secundă).

Ora 20:29:03 șoferul revine la mașină și îmi face semn să urc.

Ora 20:30:14 o luăm din loc în timp ce îi dau adresa: strada Comuna din Paris, în capătul dinspre dig.

-Te duc în Freidorf și înapoi. În Complex nu pot să vă duc că am clienți la restaurant, mi-a explicat șoferul.

M-am resemnat, ce era să fac? Decât nimic e bine și așa.

La 20:35:47 am oprit la capătul dinspre dig a străzii cu pricina, iau florile și o zbughesc spre dig.

-Să vă grăbiți! strigă șoferul în urma mea, la ora 20:35:49.

La 20:36:05 mă asigur că nu vine niciun tren și trec calea ferată. Urmează cursa de 100 metri plat pe care o termin la 20:36:54, urmată

de o coborâre abruptă, în dreptul casei Luciei, în curtea căreia o potaie dă alarma. Vestea e transmisă prin viu grai de un puști care, sărind în sus de bucurie, a strigat în gura mare, alergând spre casă:

-A veniiit!

Era 20:37:08 când am pătruns în curte în vreme ce din casă se auzea clinchet de tacâmuri și venea un îmbietor miros de sarmale.

La 20:37:11 tatăl Luciei m-a întâmpinat cu un ștampalu de țuică iar după formalitatea refuzului din politețe, am ciocnit un păhărel cu toți cei de față. Deși masa era pusă și ciorba aburea în farfurii, am rezistat numeroaselor invitații de a servi ba una, ba alta... nici măcar tortul de fructe nu m-a înduplecat să iau loc pentru că știam prea bine că de la Sinaia vom rămâne fără taxi. Între timp se făcuse deja 20:42:20, așa că am preluat-o pe Lucia, pornind în mare grabă spre dig.

De data asta am urcat pe o potecuță ce pornea din fața casei și se termina sus, înainte de prima casă de pe Splaiul Sofocle.

Lucia purta o rochie lungă, din mătase albă cu fel de fel de briz-brizuri, pe care o ținea cât putea de sus pentru a nu o murdări prin colbul de pe potecă, sau mai rău, să o agațe în spinii ce creșteau peste tot. În picioare purta pantofi de asemenea albi, cu niște tocuri lungi și ascuțite.

A urmat o altă cursă de 100 metri plat, de data asta fără gladiole, dar cu rochia cea lungă și pantofii cei cu toc... la 20:44:27 am ajuns la calea ferată. În ochii Luciei se citea speranța că n-o voi lăsa să-și rupă tocurile în pietrișul dintre șine. N-am stat pe gânduri, am luat-o în brațe, ea ținând-se strâns de gâtul meu, lăsându-mă aproape fără aer.

La 20:44:56 am fost pe partea cealaltă a șinelor, urmând coborârea de pe dig. Dar în loc să răsufli ușurat că am depășit ce a fost mai greu, am simțit că mi se înmoaie picioarele. Totul era pierdut. Taxiul plecase.

Doar o minune a făcut să nu scap din mână prețioasa povară ce-o purtam în brațe. Resemnat, am început coborârea fără să-mi pese ce s-ar întâmpla dacă aderența tălpii de piele a pantofilor de lac nou-nouți nu va fi suficientă pentru a mă ține în poziția verticală.

Ajuns la jumătatea coborâșului aud o voce deja cunoscută:

-Stai să te ajut!

Șoferul a apărut la țanc, dar nu din neant cum s-ar putea crede, ci de pe banca pe care șezuse în așteptarea noastră. Iar taxiul era și el acolo, pregătit să ne ducă înapoi spre „Sinaia”. Nu mi-a rămas nimic de

făcut decât să îmi fac procese de conștiință fiindcă l-am putut bănuî de trădare pe bravul nostru taximetrist.

Am ajuns cu bine jos, lângă taxi, fără niciun incident, doar cu rochia Luciei ușor șifonată. Am urcat în mașină și înainte ca ușile să se fi închis, taxiul a plecat în viteză, lăsând un uriaș val de praf în urma sa... Era ora 20:45:25.

Ne apropiam cu iuteală de locul de unde am plecat. Pe de o parte mă bucuram că ajungem mai repede, pe de altă parte însă mă gândeam cu groază la reacția Luciei când va afla că de la „Sinaia” vom merge cu tramvaiul...

Ora 20:52:15. Trecem cu nesimțire linia continuă și poposim pe platforma din fața restaurantului. Momentul adevărului sosise. Lucia va afla că aici se termină călătoria cu taxiul, va vărsa hectolitri de lacrimi și îmi va da cu poșetuța în cap. Păcat de freză!

-Mă duc să văd ce fac ăștia, zise șoferul coborând în grabă din mașină, pierzându-se apoi pe ușa din spate a restaurantului. Lucia nu pricepea ce se întâmplă dar se prinde că ceva nu este în ordine, însă nu cere detalii iar eu nu vorbesc neîntrebat. Însă am început să sper și să cred că se va întâmpla încă o minune.

La 20:53:48 șoferul se întoarce bine dispus:

-Aveți noroc! ăștia n-au terminat cu băutul. Am timp să vă duc în Complex.

Ar fi trebuit să aduc mii de mulțumiri Băutorilor Anonimi de la „Sinaia” pentru că fără perseverența lor am fi rămas de căruță și am fi continuat drumul cu tramvaiul. Dar nu mai este timp pentru așa ceva pentru că taxiul a luat-o din loc, a trecut din nou peste linia continuă, pierzându-se pe străduțele din jurul Pieței Küttel. Din acest moment bravul nostru șofer va da *ignore* la toate regulile și semnele de circulație, la pietoni, mașini și tramvaie ba chiar și celorlalte taxiuri ce ne tăiau calea. De acum și secundele sunt prea lungi, așa că vom măsura timpul în sutimi de secundă.

Startul s-a dat la 20:53:51,15¹ iar la 20:58:57,95 am ajuns pe Eroilor, în dreptul străzii ce duce la Cantina Universității. Din păcate strada era blocată de o sumedenie de mașini, dar taximetristul nostru și-a croit drum pe unde eram convins că n-ai loc să arunci nici măcar un ac.

¹ Tabelul cu timpii intermediari se găsește la Arhiva Serviciului Circulație a Malității Județene Timiș

La ora 20:59:15,23 colegii noștri, încolonați doi câte doi, se pregătesc să urce treptele spre sala de mese. Lucia a rămas ultima, așteptându-mă să rezolv plata cursei, moment ce îmi prilejuiește ultimele șocuri din această seară: ceasul arăta 87,50 lei, iar eu aveam doar 50!

-Cât face? am bâiguit eu, deși vedeam prea bine ce arăta ceasul.

-Cât vrei tu, mi-a răspuns șoferul, ce-i pe ceas plătesc clienții de la Sinaia.

Ultimele pietre fiindu-mi luate de pe inimă, i-am întins cele două bancnote de douăzecișicinci pe care le mai aveam.

-E prea mult, zise șoferul, înapoindu-mi una.

-Mulțumesc! Ați fost un adevărat domn! Fără dumneavoastră n-am fi ajuns la timp!

-Hai, du-te că te așteaptă gagică!

Ora 20:59:59,99. De la etaj se aud primele acorduri din Gaudeamus. O iau pe Lucia de mână și urcăm în urma colegilor noștri, încheind plutonul primei promoții a Liceului pentru Informatică.

O parte din mine, fostul elev cu numărul matricol 64, a rămas acolo, la parter. Iar cealaltă parte a început urcușul neconținut pe treptele vieții.

Și-n timp ce filozofam eu așa, perechea din fața noastră se întoarce spre Lucia, întrebând cu un ton încărcat de reproș:

-Nesimțitul ăla de Oliver nu a venit să te conducă la banchet, așa cum a promis?!